

Gotthardtunneltrail: hardlopend op reis

http://www.mudsweatrails.nl/gotthard_tunnel_trail

Door Barbara Kerkhof

30/09/2016

Hardlopend racen en racend hardlopen, dat kenden we al. Maar hardlopend reizen wilden we altijd al eens proberen. Van A naar B, dwars door het landschap. Onze eerste hardlooptreipreis voerde over het hart van de wereld, het Gotthardmassief in Zwitserland.

In juni opende de langste tunnel ter wereld; de 57 kilometer lange Gotthardtrentunnel. In 20 minuten reis je van noord naar zuid. Die tunnel is een ingenieus bouwwerk, met boren zo groot als een huis. Dwars door de kristallen, door het zachte suiker-dolomiet en door de hitte van de berg werd geboord en gewerkt. Ontzettend knap, als je het ons vraagt. Maar wat wij wilden weten, is wat je mist als je de trein door de tunnel neemt. Wat is er te zien boven die donkere krochten?

Alles.

Steil

De spiksplinternieuwe Gotthardtunneltrail is een grote verrassing, wat ons betreft. Zonder verwachtingen vlogen we naar Zwitserland; de trein bracht ons naar Erstfeld, waar de trail begint. Vanwege de lange reis hielden we het die eerste dag kort; we rennen over een paar mooie

bergpaadjes en wagen ons in twee primitieve gondels. Na een eenvoudig ontbijt op dag twee begon de tocht voor ons echt. Ruim 1800 hoogtemeters lagen voor ons. Zoals dat gaat met klimmen, begint het soms steil maar is er in elk geval een pad. Hoe hoger we kwamen, hoe meer we het idee hadden dat we op een eiland waren. Het zal de mist geweest zijn, waardoor onze wereld niet groter was dan het pad dat we volgden. Het had iets overzichtelijks.

Wonderlijk

Na een kop hete, zoute soep in de Etzlihütte vlogen de wolken af en aan. De route voerde vanaf daar regelrecht omhoog over een stenenveld. 400 meter stijgen in amper een kilometer of twee ziet er wonderlijk uit. Als je van A naar B gaat, kun je niet halverwege van alles gaan vinden van een route. Of het nou eng is, of mistig, of ver... Doorlopen! Door steenval was de Chrüzlipass afgesloten en met het slechte weer was dat misschien zo erg niet. Op bijna 2500 meter hoogte maakten we een foto en begonnen we aan een lange, glibberige afdaling die eindigde in de zompige koeienpoep.

Herfstlandschap

De vierde etappe, van Lukmanierpass naar Cari, was alles waar we zonder het te weten naar verlangden. In de gierende wind vertrokken we uit de hut op 1900 meter. Een priester liep met wapperende habijt naar een klein wit kerkje. We doolden door een Schots herfstlandschap met watervallen en eindeloze vergezichten. In dat spookachtige niemandsland deed alles dat we in onze hoofden meeslepten er niet meer toe. Wat we in onze harten meedroegen, zoveel meer. Vriendschap kan vast falen op een hoge berg. Ons brachten die suikerzachte dolomieten alleen maar meer verbondenheid.

Ravioli

Na het Schotse hoogland volgden grillige rotsformaties en gebedsvlaggetjes op de Passo del Solo. De omgeving veranderde voor de zoveelste keer; in de afdaling naar Cari was aan alles merkbaar dat we het kanton Graubünden verlieten en Ticino binnenkwamen. Kapelletjes, Maria's, witte kerkjes en zelfgemaakte ravioli! De overnachting in de hut bij Cari was een heel fijne. Fijne mensen, goed eten, prima bed en de volgende dag gesmeerde boterhammen mee - een welkome afwisseling op al die reepjes en Cliff Blocks. Als een dikke, rode kers op de taart kwam de zon tevoorschijn en liepen wij weer in shorts en shirts verder.

Natuur

Hoe verder we op de route kwamen, hoe korter onze reis nog zou duren. We kregen haast zin om te vertragen, om nog langer te mogen zwerven door die Zwitserse bergen. Het hardlopend reizen, het reizend hardlopen voelde als een tweede natuur. De benen hielden het goed, we waren niet moe (hoewel de derde etappe wel erg lang duurde omdat we verkeerd

waren gelopen - toen waren we wel moe), alles was goed. De aankomst in Bodio, daar waar de tunnel eindigt, was een heerlijke anticlimax. Het dorp oogde Italiaans, maar ademde vergane glorie. Wij aten een ijsje en high-fiveden, zochten onze bagage op, aten een pizza en namen de bus die het einde van onze reis betekende.

Mistwolk

Rennend, wandelend, struikelend, klimmend, glijdend, huilend en lachend doorkruisten we drie Zwitserse kantons. We bewonderden het landschap met open mond, soms met handschoenen aan tegen de ijzige kou. Soms voor een mistwolk uit rennend. Soms bekeken we de wolken liggend op de rug na de zoveelste valpartij. We trokken regenbroeken aan, glibberden door de koeienpoep en ontsnapten (niet heel heldhaftig) aan een stier. Hoog in die bergen waaiden onze zorgen en gedachten met de wind mee de bergen over. Met een hoofd vol herinneringen en een hart vol avontuur namen we afscheid van onze eerste, en zeker niet laatste hardlopreis.

Praktische informatie:

Wil jij ook de Gotthardtunneltrail lopen? De route is 96,6 kilometer lang met 5629 hoogtemeters; hij loopt van Erstfeld naar Bodio, net als de tunnel. Wij deden er vijf dagen over, maar je kunt er ook prima langer of korter over doen. Er bestaan veel variaties op de originele routes, waardoor je uitstapjes kunt maken of juist een bus kunt nemen als het te veel wordt. Let bij het plannen van je route wel even op; je kunt lang niet overal aan eten en drinken komen! Swiss Trails zorgt eventueel voor bagagevervoer, waardoor je alleen je hardlooprugzakje bij je hebt als je loopt. Een flink deel van de route is heel runable, maar er zijn ook zeker stukken bij waar je zal moeten wandelen (soms met handen en voeten). Aanrader: zet de GPX-bestanden van de route in je horloge. Wij vlogen met Swiss van Amsterdam naar Zürich en reisden vanaf daar per trein naar Erstfeld. Terug reisden we vanaf Bodio per bus naar Biasca en vanaf daar met de trein naar Zürich.

Barbara Kerkhof en Linda Modderkolk

Links:

Naar de route: <http://www.gotthard-tunnel-trail.ch/wander-info.html>

Naar de regio <http://www.gotthard-connects.ch>